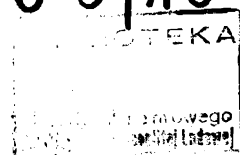

Warszawa, 25 sierpnia 1934 r.

URZĄD PATENTOWY

E01c 5/16

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20160.

Kl. 19 ~~e~~, 5/01.

19c 5/16

Francis Gordon Small
(Pinner, Wielka Brytania).

Płyta brukowa.

Zgłoszono 9 grudnia 1932 r.

Udzielono 29 maja 1934 r.

Pierwszeństwo: 10 grudnia 1931 r. (Wielka Brytania).

Wynalazek niniejszy dotyczy płyt brukowych, zaopatrzonych w występy, zapobiegające ślizganiu się, i ma na celu stworzenie lepszego oparcia dla źle podkutych koni.

Stosownie do wynalazku płyty brukowe są zaopatrzone w występy o różnych wysokościach. Występy te mogą posiadać jakikolwiek odpowiedni kształt i mogą być rozmieszczone symetrycznie bądź niesymetrycznie, przyczem wyższe występy tworzą grupy, mogące się zmieścić wewnątrz podkowy tak, iż konie znajdują dobre oparcie na jezdni w razie poślizgnięcia się.

Występy różnych wysokości mogą być ukształtowane jednocześnie przy formowaniu płyty lub wykonane po jej sformowaniu

np. przez częściowe wpuszczenie klocków odpowiedniego kształtu i długości w jezdnię betonową lub asfaltową.

Występy te nie stanowią przeszkody dla ruchu kołowego a w pewnych przypadkach, np. w przypadku wyslizgania opony wskutek zużycia, występy stają się bardzo pożyteczne, ponieważ zapewniają lepsze tarcie między oponą a jezdnią.

Wynalazek jest uwidoczniony tytułem przykładu na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia widok z góry trójkątnej metalowej płyty brukowej o powierzchni przeciwslizgowej według niniejszego wynalazku, fig. 2 — widok z boku tejże płyty, fig. 3 — widok z góry płyty prostokątnej, a fig. 4 — widok z góry płyty okrągłej.

Stosownie do konstrukcji, przedstawionej na fig. 1 i 2, płyta brukowa posiada nachylone skośnie wdół boki *a*, podstawki *b* w każdym rogu i dwa rodzaje występow *c*, *d*, z których występy *d* są wyższe i rozmieszczone grupami w taki sposób, że po ułożeniu płyt na podłożu grupy występow *d* zostają rozmieszczone równomiernie na powierzchni jezdni najlepiej schodkowo. Występy *d* są rozmieszczone w trzech grupach, z których dwie grupy znajdują się w pobliżu podstawowych kątów płyty, a trzecia w pobliżu środka płyty.

Przy układaniu płyt na podłożu szereg trójkątnych płyt zostaje ułożony podstawami prostopadle do kierunku jezdni, a trójkątne przestrzenie między płytami wypełnia się następnie szeregiem płyt ułożonym odwrotnie, trzeci zaś szereg układa się tak, aby podstawy płyt przylegały do podstaw płyt drugiego szeregu; w ten sposób trójkątne grupy występow *d* na płytach w drugim i trzecim szeregu są zwrócone ku sobie podstawami, a wierzchołki tych podstaw są zwrócone w kierunkach przeciwnych, tak iż koń, stąpający po jezdni w jednym lub w drugim kierunku, znajdzie zawsze dobre oparcie w razie poślizgnięcia się, gdyż którykolwiek z występow *d* wierzchołka danej grupy znajdzie się wewnątrz podkowy lub też zewnętrzny brzeg podkowy oprze się o zewnętrzne brzegi występow jednej lub kilku grup. Rozmieszczając wyższe występy *d* po trzy w grupie, otrzymuje

się powierzchnię dostatecznych rozmiarów, dzięki czemu przechodnie nie odczuwają nierówności nawierzchni.

Odmienny układ występow *d* jest przedstawiony na fig. 3 w zastosowaniu do prostokątnych płyt, przyczem w tym przypadku pojedyncze występy *d*, rozmieszczone schodkowo względem siebie, służą do tego samego celu, co i grupy występow *d*, przedstawione na fig. 1 i 2.

Fig. 4 przedstawia inny układ występow *d* na płycie okrągłej.

Oczywiście występy *d* mogą mieć dowolny kształt i być stosowane na płytach rozmaitego rodzaju.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Płyta brukowa, znamienna tem, że posiada szereg występow na górnej powierzchni, z których jeden lub więcej jest wyższy od pozostałych.

2. Płyta brukowa według zastrz. 1, znamienna tem, że występy wyższe umieszczone są w jednej lub kilku grupach na górnej powierzchni płyty.

3. Płyta brukowa według zastrz. 1, znamienna tem, że wyższe występy są rozmieszczone symetrycznie względem występow niższych.

Francis Gordon Small.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

